

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 5 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง หันกรรมข้ามชาติของอาตมา
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

หนังสือธรรมชาตของอาตมา

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๒๔ มี.ย. ๒๖

วันนี้จะเล่าเรื่องดาบของแม่ทัพ ทำให้คนฝันและต้องมาที่วัดนี้ ไปได้มาอย่างไร ต้องใช้เงินเท่าไร เป็นเรื่องอัศจรรย์ของอาตมา ผ่านมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นอยู่วัดพรหมบุรี ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้ ก็จะขอเล่าประวัติอาตมาสักเล็กน้อย เมื่อสมัยอยู่วัดพรหมบุรี ก็เริ่มสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๙ หลังจากที่เดินออกจากป่า ก็มาเจริญภาวนาและสอนกรรมฐาน เริ่มต้นที่วัดพรหมบุรีตามลำดับมา

วันหนึ่งสมภารให้อาตมาไปเช่าเมรุพร้อมเครื่องตั้ง จะมาจัดงานศพที่วัดต้องไปเช่าที่หัวเวียง บ้านแพน อำเภอสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แถวไหนเขามีอาชีพค้าเมรุ มีไฟประดับสวยงามพร้อมเครื่องตั้งบนศาลา เหมาะกันมาอย่างนั้น แถวนี้ทั้งแถวไม่มีเมรุ ส่วนมากเป็นเมรุเผาเตาพื้น ถ้ามีงานศพผู้มีเกียรติหรือผู้มีเงินต้องไปเช่าเมรุ เมรุก็มีมากทางหัวเวียง ผักไห่ บ้านแพน ก็เลยต้องไปที่นั่น

อดีตชาติของหลวงพ่อ

กล่าวถึงบ้านหนึ่ง เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งอดีตชาติของอาตมา เจ้าของบ้านชื่อแม่ชมศรี ศรีเรือง เป็นเจ้าของโรงสี อาตมาไม่เคยผ่านทางนั้นจึงไม่เคยรู้จัก แม่ชมศรีนี้ยังไม่มีการบวช ยังเป็นสาว เขานั่งสมาธิแล้วฝันสามคืนติด ๆ กัน ฝันว่า เมื่ออดีตชาติของเขา เขาอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา เขามีลูกชายคนเดียว และลูกชายคนนั้นได้กำลังรบทัพจับศึก และในฝันนั้นบอกว่า ลูกชายโดนกลศึกวิธี พม่าได้ฆ่าลูกชายโดยพลักเขาลงน้ำถึงแก่ความตาย ที่อำเภอบางไทร ตรงปากคลองที่ทัพพม่าเดินผ่านเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยาแตกทัพวันนั้น เขาก็ร้องไห้ร้องให้ว่าลูกชายเขาต้องจากไป บ้านเขาอยู่ตรงนั้นตรงนี้

อีกคืนหนึ่งเขาฝันว่า ลูกชายเขามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ไม่ทราบว่ายู่วัดไหน และในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ (อาตมาจำ พ.ศ. ไม่ได้ ไม่ได้ดูสมุดบันทึก) เวลา ๑๐.๓๐ น. ถ้ามีพระมาฉันเพลที่บ้านในวันและเวลานั้น ก็เป็นลูกชายของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติ ที่รบทัพจับศึกแล้วโดนกลศึก ถูกฆ่าถึงลงน้ำไป เขาก็สำนึกอยู่ตลอดเวลา และก็เล่าให้พี่น้อง พ่อแม่ฟังว่า ดิฉันฝันอย่างนี้ พี่ชายควบคุมโรงสีอยู่ ก็บอกว่า “ฝันไม่เข้าเรื่องเข้าราว” แต่เขาก็เชื่อมั่นของเขาเหลือเกินว่า ในวันที่ ๔ กุมภาพันธ์นี้จะต้องเตรียมทำอาหาร ถ้ามีพระองค์ไหนมาบ้านเรา ต้องใช้แน่นอน

บ้านนี้ใหญ่มาก มีโรงสีติดอยู่ข้างบ้าน มีสะพานลงไปสู่ดินท่า มีแม่น้ำ บ้านทาสสวยงาม เผลอตรงกับวันที่อาตมาจะไปหาเช่าเมรุ อาตมาลงเรือจากสิงห์บุรีไปถึงผักไห่ ก็ไปถามหาบ้านนายสง่าที่เขาเป็นเจ้าของเมรุอยู่หัวเวียง อาตมาก็ว่าจ้างเรือหางยาวให้ไปส่งที่บ้านนายสง่า เจ้าของเรือหางยาวก็รู้จัก ค่าเรือขาไปคิด ๒๐ บาท ไปกลับคิด ๕๐ บาท เพราะต้องเสียเวลาคอย อาตมาก็ตกลง ลงเรือจากตลาดผักไห่เรือก็แล่นไปเลย แล้วมาส่งที่บ้านนั้นบอกว่าบ้านนายสง่า เสียเรือแล่นดัง พุดอะไรไม่ค่อยได้ยิน อาตมาก็นึกว่าใช่แล้ว บ้านนี้ใหญ่โต น่าจะเป็นบ้านของเจ้าของเมรุ พอขึ้นจากเรือ เขามานิมนต์ที่เพลเลย มานิมนต์กันเยอะ ขึ้นไปมีสำรับกับข้าวโตกมากมาย เอ๊ะ! อะไรกันนี้ เรามาหาเมรุอาตมาว่าจ้าง

เขาก็นิมนต์ให้หนึ่ง เอาหมากยามาถวาย คอยกันไม่รู้จักรักกันเหมือนรู้จักกันมาหลายปีอย่างนี้ อาตมาก็คิดว่า จะใช้บ้านนายสง่าหรือเปล่า เรือหางยาวพอส่งป๊อบ ก็บอกว่า “ท่าน ผมไปธุระก่อนนะ ประมาณชั่วโมงหนึ่งผมจะมารับ” แล้วเรือหางยาวก็วิ่งออกไปเลย นี่เขาบอกว่าเขารู้จักบ้านนายสง่าที่หัวเวียงที่เป็นเจ้าของเมรุ มีพวกโรงสี พวกเขามาเต็มบ้าน มีสำรับครบ เวลา ๑๐.๓๐ น. พอติดตรงกับที่เขาจัดไว้ เขาก็เลยเจียวจำกันใหญ่ เราไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา เลยบอกว่า

“โยมจะทำบุญเรื่องอะไรกันนี้ ไม่ใช่อาตมานะ อาตมาจะมาหาเมรุ บ้านนี้นายสง่าใช่ไหม”

เขาก็บอกว่า ไม่ใช่เขารู้จักบ้านนายสง่าดี อยู่หัวเวียงโน้น อาตมาก็บอก “ตายจริง ผิดบ้านเสียแล้ว โยมช่วยเรียกเรือหางยาวที” เรือหางยาวก็ออกไปเสียแล้ว กว่าจะรู้เรื่องกันก็เพลพอดี

เขาก็อาราธนาศีล อาตมาบอก “เอ๊ะ! โยมจะถวายสังฆทาน จะทำบุญกับพระวัดไหน” เขาก็บอกว่า “เฉย ๆ ท่านต้องรับ”

รับศีลเสร็จแล้ว ถวายสังฆทานเขาบอก “นิมนต์ฉันตามสบายเจ้าค่ะ” อาตมาก็นึกเคืองเรือหางยาวมาก ดูซิบอกว่ารู้จัก กลับมาส่งบ้านแม่ชมศรี บ้านนี้

เขาก็กระตือรือร้น เอาใจใส่อย่างดี เตรียมน้ำร้อนน้ำชาไว้ก่อน อาตมาก็ฉันไปสองสามคำ ฉันไม่ได้ รู้สึกเกรงใจเขามาก

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมโม

หน้การมข้ามชาติของอตมา

www.jarun.org

พอฉันเพลเสร็จ เขาก็เล่าเหตุการณ์นี้ให้ฟัง เขาหาว่าอตมาเป็นลูกของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติ เราไม่เชื่อ เชื่อไม่ได้ ลูกอะไรกัน เขา
ยังเป็นสาวอยู่ แต่เขาก็เชื่อมั่นเหลือเกิน

แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า เขานันทักหลักฐาน เขียนไว้ครบ ผืนสามดินติด ๆ กัน พ่อแม่พร้อมพี่ชายเขาบอกว่า น้องสาวเขา
บ้า แต่ท่านมายังไงตรงเวลาพอดี

อตมาบอก ความจริงอตมาไม่รู้จักบ้านโยมนะ แล้วไม่รู้เรื่องเลย จะไปหาแม่บ้านนายสง่า เลยผลสุดท้ายก็ยกกันถึงเย็น
เล่าประวัติศาสตรในชีวิตของเขาตลอดมา อตมาก็ฟังไว้ไม่ยอมเชื่อ สักประเดี๋ยวเรือหางยาวมารับ

ในที่สุดก็เย็นหมดเวลา ได้ทราบจากบ้านโรงสีว่า นายสง่าไม่อยู่ เอาแม่ไปตั้งทางวัดสามก้อ ไปทางอำเภอสนา ต้องมา
วันหลัง อตมาก็กลับวัดผิตหวังไม่ได้แม่ แต่มาได้โยมแม่ในอดีตชาติ ตั้งแต่นั้นมาอตมากับบ้านแม่ชมศรีก็ติดต่อกันเรื่อยมา
ต่อมาอีกหนึ่งปี อตมาก็ย้ายวัดมาอยู่ที่วัดอัมพวัน มาอยู่วัดนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็อยู่ตามลำดับมา แต่ในสำนักของอตมา เรื่องดังกล่าว
เรารู้บ้างไม่รู้บ้าง จะเชื่อนักก็ไม่ได้ แต่เราก็ต้องยอมรับบางประการเหมือนกัน

อตมาก็อยู่วัดนี้ตลอดมา สอนกรรมฐานไปเรื่อย หลังจากคอกหักแล้วก็หมดเวลา มีเสียงบอกว่าท่านจะต้องอยู่ไปได้แค่ ๕
ปี คอกหัก ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ก็ครบ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖ พอถึงเวลา อตมาก็มีนิมิตว่า ต้องหมดเวลา พวกญาติโยมมาขอนิมนต์กัน
ใหญ่ **“หมดเวลา”** มีนิมิตเครื่องหมายไปว่า **“ท่าน ขอเชิญไป”** เห็นจะตายแน่คราวนี้ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมากมายที่เราจะไปนั่น มัน
อาจจะคิดถึงบ้านแม่ชมศรีว่า เขาว่าเราตกน้ำตายก็ได้ มันยังไม่แน่นอนนัก แต่แล้วก็มึนนิมิตกรรมฐานทันที อตมานิมิตว่า **“ท่าน
จะต้องตายแน่นอน”** ในวันนั้นนิมิตก็บอกว่า **กำลังนั่งกรรมฐานในโบสถ์ มีคนสี่คนเข้ามาขอเชิญ ขอนิมนต์เปลี่ยนเครื่องต้นเครื่อง
ทรง เปลี่ยนผ้าออก ก็หมายความว่าให้สึก**

อตมาก็บอกว่า **“ยังไม่สึก ยังรักเพศพรหมจรรย์อยู่”**

“ไม่ได้ เจ้าต้องไป ต้องไปอย่างแน่นอน ให้แต่งตัว” สักนั้นแต่งตัวเป็นพวกทหารทั้งนั้น แล้วก็มาเอาพานเชิญ มีเครื่องต้น เครื่อง
ทรง มาให้แล้วบอกว่า

“ท่านต้องแต่งตัวใหม่”

อตมาบอก **“ตายจริง เรายังรักเพศพรหมจรรย์อยู่ ยังไม่ไป ขออยู่ก่อน”**

เขาบอก **“ไม่ได้ ต้องไปแน่”** และเอาเครื่องทรงมาให้

อตมาจำเป็น จำยอม ก็ต้องเอาผ้าออก ทุ่งผ้า ใส่เสื้อ ใส่หมวก ออกจากประตูโบสถ์ไป พอออกจากประตูโบสถ์ไปแล้วพบเจ้จุ่น
จังหวัดสิงห์บุรี (นางทองดี ญาณวัฒนา)

เจ้จุ่นเคยพูดกับอตมาว่าขายรถ ขอให้ช่วยขายรถให้ได้สิบคัน

เจ้จุ่นก็ฝันตรงกันนิมิตในวันนั้น เาารถมาที่วัด นำมาให้เจ้จุ่น แล้วก็เห็นหลวงพ่อดังตัวออกไป มีเสื้อครุย มีตาบ ออกไปจากโบสถ์
เจ้จุ่นเสียใจเหลือเกิน ร้องไห้

เจ้จุ่นบอกว่า **“หลวงพ่อกำลังไม่สึก ไม่ควรจะสึกอย่างนี้ ฉันเอาปัจจัยมาถวาย ๑๐,๐๐๐ บาท ขายรถได้หมดแล้ว”**

อตมาก็บอกเจ้จุ่น **“หมดเวลาต้องไปแน่ อยู่ไม่ได้หรอก”** เจ้จุ่นพูดว่า **“แหม! ท่านไม่น่าสึกเลย ทำไมแต่งตัวอย่างนี้”**

สักประเดี๋ยวกลับเข้ามาในโบสถ์ใหม่ มีชุดใหม่มาอีกสองคน ก็มาบอกว่า **“พระคุณเจ้ายังมีเวลาอยู่”** เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่อีก
แล้ว แต่งตัวใหม่แล้วบอกว่า **“ท่านมีเวรมีกรรมมาก ไปจำวันพื้นแห่งขามมากมายจริง ๆ** เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน **ท่านต้องไปเอาดาบ**

ขอท่านมาแก้กรรมเสีย ดาบของท่านขณะนั้นมาจากเชียงใหม่ เดียวนี้ยู่พระนครศรีอยุธยา ขอให้ท่านเตรียมเงินไป ๕,๐๐๐ บาท

พอดีในวันนั้น (วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔) ต้องไปในพิธีบวงสรวงที่วัดบรมพุทธาราม ในบริเวณวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
ไปวัดที่สร้างพระประธาน อตมาก็นึกได้ว่าต้องเอาโครมาบวงสรวง คนนี้รูปร่างใหญ่โตมาก ชื่ออาจารย์ทองดี (โพธิ์) เมืองทอง อยู่ที่
โพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เป็นคนเกิดที่นั่น แล้วเคยเป็นสมภารเก่าวัดบรมพุทธาราม บวงสรวงเก่งมาก

เหตุที่ต้องการคนอยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกันคือ วัดบรมพุทธารามเป็นวัดที่สมเด็จพระเพทราชาเป็นผู้สร้าง
และตำบลโพธิ์ประทับช้างเป็นสถานที่สมเด็จพระเจ้าเสือเสด็จประทับ สมเด็จพระเจ้าเสือทรงเป็นพระราชบุตรของสมเด็จพระเพท
ราชา

อตมาก็ไปหาอาจารย์โพธิ์ผู้ทำพิธีบวงสรวงให้ **ดร.กิ่งแก้ว อัตถากร** ที่เราจะต้องไปร่วมสร้างพระประธานที่วัดบรมพุ
ทธารามกันต่อไป อตมาขอขมิ้นเงินเขาไป ๕,๐๐๐ บาท **ต้องไปเอาดาบเล่มนี้มาแก้กรรม** ดาบมี ๒ เล่ม เล่มเล็กและเล่มใหญ่
อาจารย์อาคม วรจินดา เพื่อน ดร.กิ่งแก้ว อยู่ที่ มศว.มหาสารคาม มาซื้อเล่มเล็กไปก่อนแล้ว

มันก็เป็นเรื่องแปลกอยู่นะ อตมาก็จะต้องไปบวงสรวง แต่ไม่ได้บอกคนที่ไปด้วย มีอันเรือน ร้านวรทัศน์ สมศรี ร้านบางกอก ไป
กันเยอะ ไปช่วย ดร.กิ่งแก้ว พอเสร็จพิธีเรียบร้อยแล้ว เพื่อน ๆ ของ ดร.กิ่งแก้ว เขาอยากจะไปดูเรื่องอดีตชาติของคุณนายโสกา
ปัทมดิลก แต่อตมาไม่ยอมพาไปในวันนั้น

เพราะคุณนายโสภณ นี่เป็นภรรยานายอำเภอเมืองสิงห์บุรี แต่ไม่ถูกกัน มาเข้ากรรมฐานแล้ว ไปดีกันทีหลัง ในอดีตชาตินั้นเคยหล่อพระแล้วจาริกขอธรรมาสน์ไว้ อยู่ที่วัดอยุธยา นายอำเภอไม่ใช้สามภรรยาด้วยกันครั้งอดีตชาติ แต่เคยให้เงินใช้เสมอ จึงนำเงินนั้นมาสร้างพระ อาตมาไปพบมาแล้ว และชื่อนั้นจาริกไว้ครบ เมื่อครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยาจะไม่เสียแก่พม่าข้าศึก พระองค์นี้บอกได้เดี๋ยวนี้นะ แต่อย่าไปค้นนะ อยู่วัดหน้าพระเมรุ อันนี้เป็นเรื่องของคุณนายโสภณครั้งอดีตมา

ในที่สุด รุ่งขึ้นเช้า เจ้านายที่วัดอัมพวัน บอกว่า “โอ๊ย! หลวงพ่อเมื่อกันนี้สึกนี้ แต่งตัวนุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่หมวก มีสร้อยสังวาลอีกแหล่! มันร้องให้เสียแทบตายเมื่อกันนี้” ตรงกันเลย! อาตมาถามว่า “เจ้าคุณมาทำไมแต่เช้า” “เอาปัจจัยมาถวายหมื่นหนึ่ง” แล้วเล่าต่อว่า

ในฝัน “ฉันมาคอย เอรธมาจอด ท่านเดินออกจากโบสถ์ แล้วมีคน ๔ คน พอฉันบอกโอ๊ย! ไม่ได้ ๆ ท่านเข้าไปในโบสถ์ มีสองคนตาม สิ้นหายไปแล้ว! หลวงพ่อสึกได้นี้ ใส่สังวาล ใส่โน่น ใส่นี้ แต่ถือดาบ ดาบมีลักษณะอย่างนั้น ๆ” ก็พรรณนาไปอย่างนี้ก็ตรงกันแล้ว และอาตมาก็มีมติว่า อ้อ! เราจะต้องแก้กรรมแน่ เหลืออีกสามสี่วัน ปัจจัยก็ไม่พอห้าพัน เลยขอยืมคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ในนิมิตบอกว่า ดาบเล่มนี้ต้องห้าพัน ไม่น่าเชื่อ อีกเล่มหนึ่งไปยอมมหาสารคามแล้ว วันนั้นเมื่อเสร็จพิธีบวงสรวงแล้ว พวกเราชวนกันไปดูพระที่วัดมณฑลพิตร ที่นำมาจากวัดบรมพุทธารามแล้ว ไปดูมิดดาบ ให้อาจารย์ไปถามดูว่า ดาบเล่มนี้มาจากเชียงใหม่ใช่ไหม ปรากฏว่า มาจากเชียงใหม่จริง ๆ ร้านนี้เป็นร้านขายอาหาร เดิมอยู่ที่เชียงใหม่ขายของเก่า มีคนสะพายดาบมาจากไหนไม่ทราบ มาขายให้แล้วเขาก็ย้ายจากเชียงใหม่มาพระนครศรีอยุธยา แล้วก็ไม่ได้ขายดาบหรอก เขาเก็บไว้เป็นของเก่าใส่ตู้แสดงไว้

พอถามราคาเขาจะเอาเจ็ดพันบาท พุดไปพุดมาเขาซื้อไว้ห้าพัน ถ้าท่านจะเอาก็คิดเท่าตามทุน ซ้อมมาสี่-ห้าปีแล้ว ก็เลยขอดาบมาดูว่าตรงตามนิมิตไหม ดาบนี้ต้องมีนิมิตหนึ่ง ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ โฉงได้เลย แต่ปลายตัด เพราะเหตุใดปลายตัด เพราะเป็นเขลยของพม่า ดาบนี้ของแม่ทัพต้องโดนตัดปลายทั้งนั้น ถ้าดาบของพลทหารไม่โดนตัด ก็ได้ความว่าดาบบินหน้อย แล้วปลอกแบบนี้เป็นปลอกไม้มีตราแบบนี้ทั้งนั้น ปลอกไม้มาทำที่หลัง ของเก่าๆไปแล้ว ซ้อมมาตั้งหลายครั้ง

อาตมาก็ซื้อได้ในราคาห้าพันพอดี ตรงตามที่นิมิตบอกว่า เขามารับไป ท่านต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมนะ ท่านฆ่าฟันเขาเยอะนะ อาตมาก็ดีใจมาก ในวันนั้นก็เอาดาบมาแขวนไว้ที่วัด โอ๊ย! เราจะตายแล้ว ปวดเมื่อยทั่วสกลนรกกาย แขนก็ชาด ขาก็ชาด จะตายแล้ว เอาหมอมารักษาก็ไม่หาย ให้น้ำเกลือก็ไม่หาย อย่างกระไรเลยเราจะต้องเอาดาบไปฝากเขาไว้ที่ร้านนารัตน์ จังหวัดลพบุรี มันมีกรรมด้วยกัน ไฟจะต้องไหม้แน่นอน พอเอาดาบออกจากวัดไป อาตมาหายเลย ในคืนที่อาตมาจะตาย แขนก็ปวด คอก็ปวด เอาก็ปวดรวดร้าวทั่วสกลนรกกาย ต้องแผ่เมตตาคืนยันรุ่ง นี่เราไปฆ่าเขาไว้มากมายจริง ๆ นะ พอเอามิดไปฝากไว้บ้านนั้นหายทันที

ในเวลาต่อมา อาตมาต้องเดินทางไปเมืองจีน มีคนไปส่งหลายคน อาตมาบอกว่า จะเดินทางขึ้นเครื่องบินแล้วนะจะ ไม่ห่วงใครเลยนะ ห่วงแต่แม่สมศรี กับแม่อ่อนเรือน นิมิตบอกแล้ว ไฟจะไหม้บ้านสองคนนี้ ฝ่ายยายเตียง (นางเตียง ปรีภณณะ) ไปพุดกับโยมพิน (นางยุพิน บำเรอจิต) นินทาแล้ว หลวงพ่อวัดเรานี้แย่มาก ห่วงเฉพาะสาว ๆ คนไหนสวยละห่วงนัก โอ้เรานี้มันแก่แล้วไม่ได้ห่วงเราเลย

แล้วเราก็อำระยเรื่องห่วงสองคนนี้ แม่สมศรี ร้านบางกอกเฟอร์นิเจอร์แล้วเป็นห่วงแม่อ่อนเรือนมากที่สุด อาตมาเดินทางไปที่นั่น ๆ ห่วงเรื่องนี้ ในวันพระ ๘ ค่ำ แม่สองคนเกิดนั่งขามมาที่วัด ตอนนั้นอาตมากำลังอยู่ที่โรงแรมข้าวเถา แล้วก็ทำพิธีกรรมสวดมนต์ให้พระของเราเสร็จแล้วจะกลับไปพัก อาตมาก็ยังอยู่ในห้องเป็นลมคืนยันรุ่ง ถามหลวงพ่อดอนเมืองดูได้ เจ้าคุณพรหมคุณภรณ์ วัดสระเกศ ถามว่า “เอ๊ะ! หลวงพ่อวัดอัมพวันเป็นอะไร” “เกล้ากระหม่อมไม่สบายมาก ปวดรวดร้าวไปหมดแล้ว ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ไหม้หมดเลย” เลยบอกหลวงพ่อดอนเมืองต่อว่า “หลวงพ่อดอนเมืองครับ ผมเป็นลมไปเสียแล้วครับ เดียวขอผมนั่งกรรมฐาน” ก็นั่งเจริญภาวนามาเรื่อย ๆ พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปขอโทรศัพท์ทางไกล เจ็บ! ทั้งสองร้านเลย นึกแล้วไฟไหม้หมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้วนะ ช่วยไม่ได้ พร้อมด้วยดาบของเราด้วย ไฟไหม้หมดเลย!

พอกลับมาถึงดอนเมือง ลงจากเครื่องบินแล้ว หลวงพ่อดอนเมืองมาบอกว่า “ขอนิมนต์ฉันเพล วัดดอนเมืองเขามาต้อนรับ” อาตมาไม่ยอม รับขึ้นรถเลย เขานึกว่าเราไม่รู้ รับขึ้นรถไปถึงวัด พวกที่ไปรับก็อดข้าวกัน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้ เราก็ต้องเลี้ยงพวกนั้นแน่ เราไม่สบายใจกลับจากเมืองจีนในวันนั้น พออาตมากลับมาแล้วก็ไม่ต้องฉัน ไม่ได้ฉันข้าว เพราะเครื่องบินขึ้นจากช่องกง ตัดตรงมาทางจังหวัดอุบลราชธานี ผ่านเมืองญวนมาตามลำดับ พอผ่านอุบลสักประเดี๋ยวลงดอนเมืองแล้วก็เหลืออีกยี่สิบนาทีกะเพล เราก็นั่งเข้าวัดอัมพวัน เลยพากันเฝ้าข้าวอดปลาไปตาม ๆ กัน ก็ได้ความว่า ดาบไหม้ไฟแล้ว เหลือแต่ดาบไม่มีด้าม อาตมาก็ขอธรรมาสน์ว่า เราจะเอาดาบนี้มาแผ่ส่วนกุศลที่เราไปฆ่าเขา เพื่อตัวเราจะได้อรุดตาย มีชีวิตอยู่ในปีนั้น

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้จัดทำโดย webmaster@jarun.org
ติดต่อและสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม info@jarun.org

สึกแน่ จะต้องไปเป็นเจ้าแกโรงสิ และแม่ช่มศรีนี้สวยผมยาว แล้วเขาก็เอาของมาถวายบ่อย ๆ หนักเข้าก็มีกรณีเรื่องโรงสี เรื่องที่ดิน อาตมาก็บอกแม่ช่มศรีว่า

จะต้องมีการมตอนแกะแล้วละนะ จะเชื่ออาตมาก็ได้ แต่คงจะไม่เชื่อแล้ว เพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม เวลาคนใหญ่ ๆ โต ๆ มาขอก็ไม่แต่งงาน ทำอย่างรักไม่แต่ง แต่แล้วจะต้องได้พอมายแน่ เลยพอตีกรณีก็เกิดขึ้นอย่างกับอาตมาว่า ไปที่หอทะเบียนที่ดินบ่อย ๆ เข้า ติดต่อกับหัวหน้าทะเบียน มีเมียแล้ว ลูกก็มี ลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนภาคใต้ ภรรยาเขาตายหรือเปล่าก็ไม่ทราบ ติดต่อกันมาความสนทนาก็เกิดขึ้น เรื่องที่ดินบ้าง เรื่องโรงสีบ้าง เรื่องเงินบ้าง ติดต่อกันไปติดต่อกันมา เลยก็นิมนต์อาตมาบอกว่า “ท่าน ฉันจะต้องแต่งงานเสียแล้ว” อาตมาบอก “ตามใจโยมเถอะ” ว่าจะต้องเป็นกรรมต่อไป ไม่ทราบก็รับทราบ” นี่ทำบ้านให้แล้วนะ ใช้หนี้แล้วนะ ดูซิรู้จักกันที่ไหน ก็ต้องไปทำบ้านช่วยดูแลให้ ทำห้องพระห้องอะไรต่าง ๆ ให้เรียบร้อย

ในที่สุดแม่ช่มศรีก็แต่งงานกับนายทะเบียนนี้ จะต้องลำบากตรากตรำต่อไป เพราะเป็นกฎแห่งกรรม เดี่ยวนี้อาตมาไม่ได้ไปเยี่ยมมานานแล้ว นาน ๆ ก็เอาข้าวสารมาให้ เอาโน่นเอานี้มาให้บ้าง คล้าย ๆ ว่ามันมีความสัมพันธ์กันอย่างนั้น มีอะไรเขาก็เอามาให้เรื่อย ๆ อย่างนี้ บางทีเราบอกห้วงสองคนนั้นะ กลับหาว่าติดพัน แล้วชอบแต่สาว ๆ ฉันมันแก่แล้วไม่ไหว เกิดไฟไหม้บ้านหมดเลย เข้าถึงได้รู้ว่าท่านห้วงอย่างนี้ เวลาเราขึ้นเครื่องบินก็มองแล้วมองอีกนะ เวลาก่อนที่จะเข้าไปในห้องพิเศษที่เขาจะส่งเราไปต่างประเทศนี้ ก็ห้วงคอยส่งแล้วส่งอีก ก็ยังอดไฟไหม้ไม่ได้ อย่างนี้

คำถามท้ายเรื่อง

พ.อ.(พิเศษ)ทองคำ ศรีโยธิน - ทำไมหลวงพ่อดุริตได้ทราบว่ดาบอยู่ที่ร้านใด หรือณิคมิตบอก

พระภาวนาวชิรวิฑฒ - นิคมิตบอกว่าอยู่ที่อยุธยา

ท - ทำไมถึงเลือกร้านได้

พ - อาตมาก็ถามที่วิทยาลัยครู พวกอาจารย์เขาบอกร้านนี้

ท - อ้อ! พวกนี้เขาเคยเห็นดาบมาก่อนแล้ว

พ - ใช่ เขาเคยเห็นมาก่อน และอาตมาขอตรวจดูก่อน มีบิ่นน็ดหรือเปล่า พวกอาจารย์เขาก็ไม่รู้ว่ อาตมาเอาสดาบไปเท่าไร พวกวัดเขาบอกว่าหลวงพ่อดุริตถ้าจะลมนิด ซื่อดาบไปทำไม้ตั้งห้าพัน แต่เขาก็ไม่รู้ว่เราเอาสดาบไปห้าพัน เกินก็ไม่มีเอา ขาดก็ไม่มีเอา เมื่อก่อนเขาจะเอาเจ็ดพัน แต่พอให้อาจารย์เข้าไปถามว่ามีบิ่นน้อยไขใหม่ ปลายตัดหรือเปล่า และมาจากเชียงใหม่ไขหรือไม้ ตกลงเอาเท่าทน พระชื่อไม่เอากำไร ถ้าจะเอาสี่พัน เราก็ก็น้อยม ต้องให้ห้าพัน ถ้าไม่ได้มิตดาบมา อาตมาก็ต้องตาย

ท - ได้ดาบมาแล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับหลวงพ่อดุริตหรือเปล่า

พ - ได้มาวันแรกต้องทรมานคืนยันรุ่งเลย คืนนั้นไม่ต้องนอน ปวดรวดร้าวทั่วสกรณกาย สมประสงค์ก็วิ่งไปหาหมอ หมอสมหมายก็มา หมอประกอบ ผู้อำนยการโรงพยาบาล มาควบคุมกินยาก็ไม่หาย

เขากระซิบกันข้างล่าง อาตมาได้ยินหมอพุดกับสมประสงค์ “หนู หลวงพ่อดุริตไม่มีทางแล้ว ตายแน่ ๆ” อาตมาก็ได้สติขึ้นมา เอ! ยังไง? รุ่งเช้าบอกสมประสงค์ “ไปตามอันเรือนมาพบหน้อย” พวกพลพรรชรูเรื่องเข้า ก็มาเยี่ยมกันใหญ่ ลูกไม่ไหวเลยละ เหมือนโดนฟันตลอดเวลา

เลยบอกอันเรือนว่า แม่คุณเอ๋ย ผาอกดาบไว้ชั่วคราวเถอะ พอเอาดาบไปแล้ว ไม่เกิน ๑ ชั่วโมง อาตมาลุกได้เลย ก็ลุกทันที นั่งกรรมฐาน แผ่ส่วนกุศล อาตมาก็ไปถวายสังฆทานหลายครั้ง ข้างบนบอกว่า หลวงพ่อดุริตทำบุญมากจึงเลยปีนี้ และทอดผ้าป่าใหญ่ อุทิศส่วนกุศล อยาลิมะท่านทั้งหลาย พวกที่เราไปทำเขมาร้องหรีดหาวด และอาตมาก็ปวดเมื่อยทั่วสกรณกาย ไม่ใช่ว่าเราไม่มีกรรมนะ และแขนยกไม่ไหวเลย

ที่ปวณนั้น อาตมามีกรรมฐานอยู่ ถึงได้สู้ได้ กำหนดได้ พอเอาดาบให้เขาไปเก็บ พวกเราเอาอีกแล้ว “ผาอกฉันก็ไม่ผาอกไปผาอกพวกบ้านนั้นอีกแล้ว” อดดิอีกแล้ว พอไฟไหม้แล้วถึงได้รู้ เลยต้องอุทิศส่วนกุศลทอดผ้าป่า บางครั้งเราทำกรรมนี้มาเราก็ต้องใช้เวรใช้กรรม อุทิศส่วนกุศลไปอย่างนี้ ดินนี้ทำไมต้องทำปลอกอย่างนี้ นิคมิตบอกคนที่มาในวันนั้น ทำได้ จินตนาจะมาพอดิ เมื่อสองวันนี้ก็มาเอาโน่นมาให้ เอานี้มาให้ ไม่รู้ว่สัมพันธ์กันอย่างไร ตอนที่อาตมาไปเชียงใหม่ จะไปค้างวัดผาลาด แล้วเลยไปจีนเพลวังน้ำค่าง แต่ก็ไปวัดผาลาดไม่ได้ ก็ต้องค้างที่บ้านจินตนา ๒ คืน ตอนนั้นแขนขายกไม่ได้ เลยเอาน้ำร้อนลวกรักษาให้ เลยยกได้แล้ว มันมีการมติดหนักัน มันเป็นหน้การมกันนะ เมื่อกลับจากได้ดาบมา พวกญาติโยมว่าอาตมาเป็นกะพ้อมเลย “หลวงพ่อดุริตถ้าจะลมนิดมั้ง มีหรือดาบราคาห้าพันบาท มีแต่ราคาร้อยบาท แปดสิบบาท ไปซื้อมาได้” เขาก็หาว่าเราเป็นคนลมนเสีย อาตมาก็ยอมรับนะ ก็มันเกิดกับขาด

ขอสรุปว่ **กรรมอดีตที่ผ่านแล้วแก้ไม่ได้** กฎแห่งกรรมที่ทำชั่วไว้แก้ไม่ได้ วิธีแก้คือ**ปัจจุบัน** ทำมันขึ้นใหม่ บ้านหลังนี้พังไปแล้ว เป็นทรงไทยเสากี่ขาด หลังคาถั่ว **วิธีปฏิบัติ**ทำอย่างไร **เราจะให้มันดีก็ต้องทำใหม่** หลังเก่าก็แล้วกันไป ต้องรื้อแล้วทำใหม่ เขาเรียก**ปัจจุบัน**

บันทึกประกอบเรื่องหน้การมข้ามชาติ

เรื่องที่ ๑

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปที่ร้านอาหารสยาม ตรงข้ามวัดมหาธาตุ อัยยา ขอบบเจ้าของร้านคนที่ขายมัตตาบให้หลวงพ่อดูกันถึงเรื่องที่หลวงพ่อดูมาซื้อดาบและได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน เจ้าของร้านชื่อคุณมะลิ เมฆะภูติ ได้เล่าให้ฟังดังนี้ เมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว ได้เปิดร้านค้าวัตถุโบราณอยู่ที่ถนนคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีคนเก็บผักสะพายดาบมาขายให้ บอกว่าเป็นของปู่ตายายเก็บได้นานแล้ว **ดาบนี้เป็นของนักรบโบราณ เป็นเหล็กน้ำพี้** เขาก็ซื้อสะสมเอาไว้ ต่อมาเขาย้ายจากเชียงใหม่ มาเปิดร้านขายอาหารชื่อ “สยาม” อยู่ตรงข้ามวัดมหาธาตุ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็นำดาบเล่มนี้มาใส่ตู้โชว์ไว้เฉย ๆ มีคนนำดาบอีกเล่มหนึ่ง ด้ามเป็นเงินมาขายให้ ก็นำมาตั้งแสดงไว้คู่กัน ต่อมาอาจารย์อาคม วรจินดา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคามมาขอซื้อไป เล่มที่มาจากเชียงใหม่ **หลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน** มาซื้อไป เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔

เรื่องที่ ๒

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปขอพบ **คุณชมศรี ศรีเรือง** ที่บ้านเลขที่ ๓๘ หมู่ที่ ๓ ตำบลบางรัก อำเภอสว่างไสว จังหวัดอ่างทอง เพื่อถามเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่หลวงพ่อดูได้เล่าไว้ คุณชมศรีได้กรุณาเล่าประวัติส่วนตัวให้ฟังดังนี้ คุณชมศรีศรีเรือง เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๙ ปัจจุบันอายุ ๕๖ ปี บิดาชื่อนายผล ศรีเรือง มารดาชื่อนางแซม ศรีเรือง เสียชีวิตแล้วทั้งสองคน มารดาเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว อายุได้ ๙๓ ปี พี่น้องไปอยู่กรุงเทพฯหมด เลยอยู่ที่บ้านนี้เพียงคนเดียว กิจวัตรประจำวันคือดูแลบริเวณบ้าน ซึ่งกว้างขวางพอสมควร ประมาณ ๓ ไร่ มีสวนมะพร้าว และปลูกต้นมะลิไว้เป็นแถว ๆ ด้านหลังบ้านติดถนน หน้าบ้านมีสะพานยาวทอดไปฝั่งแม่น้ำน้อย ซึ่งไหลมาจากเมืองสิงห์บุรี ที่หลวงพ่อดูเคยนั่งเรือมาจอดที่แพท่าตัวบ้านเป็นทรงไทยสองชั้น ลักษณะเป็นบ้านโบราณ ภายในบ้านกว้างขวาง ต้องทำความสะอาดเองทั้งสองชั้น พอขึ้นไปชั้นบนได้กลิ่นดอกมะลิหอมฟุ้ง ซึ่งคุณชมศรีได้เก็บจากต้นมาร้อยมาลัยบูชาพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวง ซึ่งได้รับจากหลวงพ่อดูที่วัดอัมพวัน

กิจวัตรประจำวันอีกส่วนหนึ่งก็คือ ตักบาตรทุกเช้า สวดมนต์ เจริญกุศลภาวนา ได้ไปรับกรรมฐานกับหลวงพ่อดูที่วัดอัมพวัน เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว และตั้งใจว่าจะปฏิบัติติดต่อกันจนครบ ๓ ปี จนบัดนี้ยังไม่เคยขาดเลย ก่อนที่จะมาเรียนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อดู จิตมีสมาธิอยู่ก่อนแล้ว เมื่อจิตสงบมักรู้เห็นอดีตชาติอยู่เสมอ ทั้งสมัยสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยา

เรื่องที่หลวงพ่อดูเล่า นั้น เป็นความจริงทุกประการ ได้จดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มีคุณแม่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่เชื่อ ส่วนคุณพ่อดูและพี่น้องไม่เชื่อเลย และว่ากล่าวต่าง ๆ นานาทุกวัน จึงได้เฝ้าบ้านที่นั่นทั้งไป เมื่อพบกับหลวงพ่อดูครั้งแรกนั้น อายุประมาณ ๒๕ ปี มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่พบกับหลวงพ่อดูแล้ว ตอนนั้นคุณแม่อายุได้ ๗๕ ปี ได้ล้มป่วยลง อาการทรุดอย่างน่าใจหาย ได้นำไปรักษาที่กรุงเทพฯ จิตก็กังวลว่ากลัวคุณแม่จะไม่หาย

พอลงคืนก็ฝันไปว่า มีเด็กโง่มาจกชวนไปเที่ยวบ้าน รู้สึกว่าเด็กนั้นมัวนอนจนต้องไปกับเขา ขึ้นรถไฟไปมีแต่ป่าสองข้างทาง ลงรถไฟแล้วลงเรือสำปั้น เด็กเป็นคนพาไปเอง พอถึงกลางแม่น้ำ เด็กคนนั้นพยายามล่เรือ จึงได้ขึ้นไว้ และต่อว่า ทำไมทำเช่นนั้น เขาก็บอกว่าล้อเล่น และพายเรือต่อไป

เมื่อถึงฝั่งตรงข้าม เขาก็พาเดินไปเป็นทางแคบ ๆ จนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านโบราณ ได้ขึ้นไปบนบ้านพบพระพุทธรูปมากมาย ทั้งองค์เล็กองค์ใหญ่เต็มบ้านไปหมด ท้องคัมภีร์นั้นไว้เด็กคนนั้นก็มาจับมือเขย่า แล้วถามว่าจำได้ไหมว่าที่ไหน ก็ตอบไปว่าจำไม่ได้ เขาก็เขย่ามืออีก แล้วถามว่าจำได้หรือยัง เด็กจับมือเขย่าเสียจนรู้สึกได้ว่า เป็นบ้านของเราเอง แต่ได้จากไปเสียนาน ปลอบให้มันรกร้าง เขาก็บอกว่า พระพุทธรูปทั้งหมดนี้เป็นของเราที่สร้างขึ้น พอสร้างเสร็จแล้วมีงานทำบุญฉลอง **หลังจากฉลองได้ ๓ วัน ลูกชายคนเล็กก็ตาย และเรื่องของคุณแม่นั้นไม่ต้องกังวล ลูกชายคนเล็กนี้จะมาช่วย** ตอนนั้นมีความรู้สึกว่าเป็นห้วงบ้านที่บางรัก ใจอยากจะรีบกลับไปคอยดูลูกชายคนเล็ก เกรงว่าถ้ามาหาแล้วจะไม่พบ แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นห้วงบ้านที่มีพระพุทธรูป จึงไปขออุปบ้านที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อจุดบอกเจ้าที่เจ้าทางให้ช่วยเฝ้าบ้านให้ด้วย เขาก็บอกว่าไม่ต้องจุดธูปหรือหรง ก็เฝ้าให้แล้ว แต่เขาก็เอารูปให้ พอบอกเล่าเสร็จก็รู้สึกตัวตื่น แปลกใจมากเพราะไม่เคยคิดเรื่องอย่างนี้เลย ฝันเป็นตปเป็นตะไปได้ แต่คอยดูว่าจะมีไครมาหา ซึ่งตามความฝันบอกว่าเคยเป็นลูกคนเล็กจะมาช่วย

ปรากฏว่าหลวงพ่อดูวัดอัมพวันไปเยี่ยมพ่อดู และได้ทราบอาการป่วยของคุณแม่ ท่านจึงแนะนำให้ทำพิธีสวดธรรมจักรนิมนต์พระวัดใดสวดก็ได้ ให้คุณแม่เป็นเทียนชัยเอง อธิษฐานจิตเองว่าจะอยู่ถึงอายุเท่าไร แล้วใส่เทียนให้ครบตามอายุนั้น คุณแม่ก็ป็นเทียน ตอนนั้นคุณแม่อายุ ๗๕ ปี ก็คิดว่าจะอยู่แค่ ๘๐ ปี ก็ช่วยคุณแม่เป็น นับใส่ได้พ่อดู ๘๐ เส้น แต่พอป็นเสร็จแล้วมานับใส่เทียนใหม่ ปรากฏว่าได้ ๙๓ เส้น และคุณแม่ก็มีอายุถึง ๙๓ ปี เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นี่เองความรู้สึกส่วนตัวก็รู้ว่ามีความปลื้มใจที่หลวงพ่อดูได้มาบวชสร้างมาช่วยชีวิตอยู่ในร่มเงาพระพุทธรูป และมีความห่วงใยอยู่ลึก ๆ อย่างเช่น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่อดูถูกรถชนคอหัก อยู่ที่บ้านก็รู้สึกกระวนกระวายใจ จนต้องขอแรงคนรู้จักกันช่วยขับรถไปเยี่ยมหลวงพ่อดูที่วัด

พอมมาถึงวัด เจียบผิดปกติก็นึกอะใจ ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อถูกรถชนอยู่โรงพยาบาล และยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อผดถึงอยู่เมื่อนานนี้ และท่านยังพูดเปรย ๆ ขึ้นอีกว่า “เราถูกรถชนจนป่วยหนักถึงขนาดนี้ แม่ชมศรีก็คงไม่รู้” ปัจจุบันนี้ได้รับสัจจะกับหลวงพ่อกว่า จะปฏิบัติธรรมติดต่อกัน ๓ ปี หลังจากรับกรรมฐานแล้วอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัด ๗ วัน แล้วกลับมาปฏิบัติที่บ้าน เพราะที่บ้านสะดวก เจียบ ไม่มีสิ่งรบกวนใด ๆ จัดเป็นกุศลมาก ขณะนี้ปฏิบัติได้ติดต่อกันมา ๒ ปีแล้ว มีประสบการณ์แปลก ๆ หลายอย่าง แต่จะไม่ขอเล่า เพราะหลวงพ่อกับให้ยึดติดสิ่งใด ๆ กำหนดรู้แต่สภาวะปัจจุบันที่ปรากฏขึ้นเท่านั้น ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร พอที่จะยึดถือได้ จะตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกรวดน้ำ แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล และขอโอสถกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรทุกวัน ตลอดไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ผู้จัดทำ
